HOTĂRÂREA CURŢII (Camera a treia)

5 iulie 2007 *

În cauzele conexate C-145/06 şi C-146/06,

având ca obiect două cereri de pronunţare a unor hotărâri preliminare formulate în temeiul articolului 234 CE de Commissione tributaria di secondo grado di Trento (Italia), prin Deciziile din 6 martie 2006 şi din 23 decembrie 2005, primite de Curte la 17 martie 2006, în procedurile

Fendt Italiana Srl

împotriva

Agenzia Dogane — Ufficio Dogane di Trento,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, preşedinte de cameră, domnii J. Klučka, U. Lõhmus, A. Ó Caoimh (raportor) şi doamna P. Lindh, judecători,

* Limba de procedură: italiana.

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 februarie 2007,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Fendt Italiana Srl, de G. Maisto, avvocato, și de domnul A. Parolini, dottore commercialista;

— pentru guvernul italian, de domnul I. M. Braguglia, în calitate de agent, asistat de domnul G. Aiello, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul cipriot, de doamna N. Charalambidou, în calitate de agent;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de doamna L. Pignataro și de domnul W. Moells, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 aprilie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de pronunțare a unei hotărâri preliminare se referă la interpretarea Directivei 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității (JO L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/75/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 (JO L 157, p. 100, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 133, denumită în continuare „Directiva 2003/96").

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unui litigiu între Fendt Italiana Srl (denumită în continuare „Fendt"), pe de o parte, și Agenzia Dogane – Ufficio Dogane di Trento (autoritatea vamală din Trento), pe de altă parte, în legătura cu neplata de către această societate a impozitului aferent anului 2004 pe consumul de ulei lubrifiant, prevăzut de dreptul național.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

Directiva 92/12/CEE

3 Articolul 1 din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129) prevede:

„(1) Prezenta directivă stabilește regimurile pentru produsele supuse accizelor și altor taxe indirecte care sunt percepute direct sau indirect pentru consumul acestor produse, cu excepția taxei pe valoarea adăugată și a taxelor impuse de Comunitate."

(2) Dispozițiile speciale referitoare la structurile și ratele accizelor aplicate produselor supuse accizelor se stabilesc în directive specifice."

4 Articolul 3 din directiva menționată anterior prevede:

„(1) Prezenta directivă se aplică la nivel comunitar următoarelor produse, conform definiției din directivele relevante:

— uleiuri minerale,

[...]

(2) Produsele enumerate la alineatul (1) pot fi supuse altor taxe indirecte în scopuri specifice, cu condiția ca taxele în cauză să fie conforme cu normele de impozitare aplicabile accizelor și TVA în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare, calcularea taxei, exigibilitatea și monitorizarea taxei.

(3) Statele membre își păstrează dreptul de a introduce sau a menține taxe percepute asupra unor produse, altele decât cele enumerate la alineatul (1), cu condiția ca taxele în cauză să nu genereze formalități la trecerea frontierei în cadrul schimburilor comerciale dintre statele membre.

[...]"

Directivele 92/81/CEE și 92/82/CEE

5 Articolul 2 alineatul (1) litera (d) coroborat cu alineatul (4) al aceluiași articol din Directiva 92/81/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurii accizelor pentru uleiurile minerale (JO L 316, p. 12), astfel cum a fost modificată prin Directiva 94/74/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 (JO L 365, p. 46, denumită în continuare „Directiva 92/81"), prevede că „produsele care se încadrează în codul NC 2710", în versiunea Nomenclaturii combinate (denumită în continuare „NC") în vigoare la 1 octombrie 1994, cu alte cuvinte, în mod special uleiurile lubrifiante, sunt uleiuri minerale în înțelesul acesteia.

6 Potrivit dispozițiilor articolului 2 alineatul (2), „[u]leiurile minerale altele decât cele pentru care nivelul accizelor a fost stabilit prin Directiva 92/82/CEE sunt supuse accizării dacă acestea sunt destinate să fie folosite, puse în vânzare sau utilizate drept combustibil de încălzire sau carburant. [...]" [traducere neoficială]

7 Articolul 8 alineatul (1) litera (a) din Directiva 92/81 prevede:

„(1) Pe lângă dispozițiile generale prevăzute în Directiva 92/12/CEE privind utilizările scutite ale produselor supuse accizelor și fără a aduce atingere altor

dispoziții comunitare, statele membre scutesc următoarele produse de la acciza armonizată, în condițiile pe care le stabilesc în scopul de a asigura aplicarea corectă și clară a acestor scutiri și de a preveni frauda, evaziunea sau abuzul:

(a) uleiurile minerale utilizate altfel decât drept carburant sau combustibil pentru încălzire;

[...]" [traducere neoficială]

8 Directiva 92/82/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea cotelor accizelor la uleiurile minerale (JO L 316, p. 19), astfel cum a fost modificată prin Directiva 94/74 (denumită în continuare „Directiva 92/82"), stabilește o cotă minimă a accizei pentru anumite uleiuri minerale. Articolul 2 din această directivă enumeră uleiurile minerale vizate de aceasta, printre care nu figurează și uleiurile lubrifiante.

Directiva 2003/96

9 Considerentele 1-3 și 7 ale Directivei 2003/96 sunt redactate astfel:

„(1) Domeniul de aplicare al Directivei 92/81/CEE [...] și al Directivei 92/82/CEE [...] se limitează la uleiurile minerale.

(2) Absența dispozițiilor comunitare care să impună o rată minimă a impozitării la electricitate și la alte produse energetice decât uleiurile minerale poate afecta buna funcționare a pieței interne.

(3) Buna funcționare a pieței interne și realizarea obiectivelor celorlalte politici comunitare necesită stabilirea la nivel comunitar a unor rate minime de impozitare la majoritatea produselor energetice, inclusiv electricitate, gaze naturale și cărbune.

[...]

(7) Fiind parte la Convenția-cadru a ONU privind schimbările climaterice, Comunitatea a ratificat Protocolul Kyoto. Impozitarea produselor energetice și, dacă este cazul, a electricității reprezintă unul dintre instrumentele de care se dispune pentru implementarea obiectivelor Protocolului Kyoto."

10 În plus, considerentul (22) al Directivei 2003/96 arată:

„Produsele energetice trebuie supuse în principal unui cadru comunitar atunci când sunt utilizate drept combustibil pentru încălzire sau drept carburant. În această privință, excluderea din sfera de aplicare a acestui cadru a produselor energetice cu dublă utilizare și utilizate altfel decât drept combustibil sau carburant și a proceselor mineralogice ține de natura și logica sistemului fiscal. Electricitatea utilizată în mod similar trebuie să beneficieze de un tratament analog."

11 Articolul 1 din Directiva 2003/96 prevede că statele membre impozitează produsele energetice și electricitatea în conformitate cu această directivă.

12 Articolul 2 alineatul (1) litera (b) coroborat cu alineatul (5) al aceluiași articol din directiva menționată anterior prevede că, în sensul acestei directive, termenul „produse energetice" se aplică produselor „incluse în codurile NC 2701, 2702 și 2704-2715", astfel cum figurează în Regulamentul (CE) nr. 2031/2001 al Comisiei din 6 august 2001 de modificare a anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 279, p. 1), adică în special uleiurile minerale incluse la poziția NC 2710.

13 Articolul 2 alineatul (4) litera (b) din Directiva 2003/96 este redactat după cum urmează:

„(4) Prezenta directivă nu se aplică:

[...]

(b) următoarelor utilizări ale produselor energetice și ale electricității:

— produse energetice utilizate în alte scopuri decât drept carburant sau combustibil de încălzire;

— dublă utilizare a produselor energetice.

Un produs energetic are dublă utilizare atunci când este folosit atât drept combustibil pentru încălzire, cât şi pentru alte scopuri decât acela de carburant sau combustibil pentru încălzire. Utilizarea produselor energetice pentru reducerea chimică şi în procesele electrolitice şi metalurgice este considerată utilizare dublă.

[...]"

14 Articolul 3 din Directiva 2003/96 prevede:

„Trimiterile din Directiva 92/12/CEE la termenii «uleiuri minerale» şi «accize», în măsura în care se aplică uleiurilor minerale, se interpretează ca incluzând toate produsele energetice, electricitatea şi impozitele naţionale indirecte menţionate în articolul 2, respectiv în articolul 4 alineatul (2) din prezenta directivă."

15 Articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2003/96 prevede:

„(1) Pe lângă dispoziţiile generale prevăzute în Directiva 92/12/CEE privind utilizările scutite ale produselor impozabile şi fără a aduce atingere altor dispoziţii comunitare, statele membre scutesc următoarele produse de la impozitare, în condiţiile pe care le stabilesc în scopul de a asigura aplicarea corectă şi clară a acestor scutiri şi de a preveni frauda, evaziunea sau abuzul:

(a) produse energetice şi electricitate utilizate pentru a produce electricitate şi electricitatea utilizată pentru a menţine capacitatea de a produce electricitate. [...]

(b) produse energetice livrate pentru utilizare drept carburant în aviație, cu excepția zborurilor de agrement cu caracter privat.

[...]

(c) produse energetice livrate pentru utilizare drept combustibil pentru navigație pe apele comunitare (inclusiv pescuit), alta decât pentru ambarcațiuni private de agrement, și electricitatea produsă la bordul unei ambarcațiuni.

[...]"

16 Potrivit articolelor 15 și 16 din Directiva 2003/96, statele membre pot de asemenea aplica scutiri sau reduceri ale nivelului de impozitare în cazurile prevăzute de aceste articole.

17 Articolul 28 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/96 prevede:

„(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive până la 31 decembrie 2003 cel târziu. Ele informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

(2) Ele aplică aceste dispoziții de la 1 ianuarie 2004, cu excepția dispozițiilor prevăzute în articolul 16 și articolul 18 alineatul (1), care pot fi aplicate de statele membre de la 1 ianuarie 2003."

18 Potrivit dispozițiilor articolului 30 din directiva menționată anterior:

„Fără a aduce atingere articolului 28 alineatul (2), Directivele 92/81/CEE și 92/82/CEE se abrogă de la 31 decembrie 2003.

Trimiterile la directivele abrogate se înțeleg a fi făcute la prezenta directivă."

Reglementarea națională

19 Articolul 21 al doilea paragraf din Decretul-lege nr. 504, intitulat „Text unic de prevederi legislative privind impozitele pe producție și pe consum și sancțiunile penale și administrative" (Decreto legislativo n° 504, „Testo unico delle disposizioni legislative concernenti le imposte sulla produzione e sui consumi e relative sanzioni penale e amministrative"), din 26 octombrie 1995 (supliment ordinar la GURI nr. 279, din 29 noiembrie 1995, denumit în continuare „Decretul-lege nr. 504/95") aplică produselor incluse la poziția NC 2710 (uleiuri lubrifiante), utilizate drept carburant sau combustibil de încălzire, o acciză stabilită la același nivel cu cea prevăzută pentru carburantul sau combustibilul de încălzire echivalent.

20 Articolul 62 primul paragraf din Decretul-lege nr. 504/95 dispune:

„Uleiurile lubrifiante (pozițiile NC 27 10 00 87-27 10 00 98) sunt supuse, pe lângă impozitul prevăzut la articolul 21 al doilea paragraf, unui impozit pe consum atunci când sunt destinate utilizării, puse în vânzare sau folosite în alte scopuri decât drept carburant sau combustibil de încălzire."

21 Nivelul acestui impozit pe consum este diferit de nivelul accizei prevăzute de articolul 21 al doilea paragraf din Decretul-lege nr. 504/95.

22 Prin Hotărârea din 25 septembrie 2003, Comisia/Italia (C-437/01, Rec., p. I-9861), Curtea a dispus că, prin menținerea în vigoare a articolului 62 primul paragraf din Decretul-lege nr. 504/95, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi reveneau în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 și al articolului 8 alineatul (1) litera (a) din Directiva 92/81.

23 Într-adevăr, la punctul 30 din Hotărârea Comisia/Italia menționată anterior, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (a) și al articolului 2 alineatul (2) din Directiva 92/81 coroborate cu articolul 2 din Directiva 92/82, uleiurile lubrifiante nu pot fi accizate decât dacă sunt destinate folosirii, punerii în vânzare sau utilizării drept carburanți sau combustibili de încălzire, în timp ce, în celelalte cazuri, acestea trebuie să fie obligatoriu exonerate de la acciza armonizată. În această privință, Curtea a subliniat, la punctele 31 și 32 din hotărârea menționată anterior, că a permite statelor membre să aplice un alt impozit indirect produselor care trebuie să fie exonerate de accizarea armonizată ar priva de orice efect util în special articolul 8 alineatul (1) litera (a) din Directiva 92/81.

24 Nu este contestat faptul că, la data producerii evenimentelor din acțiunile principale, articolul 62 primul paragraf din Decretul-lege 504/95 nu fusese abrogat de către autoritățile italiene.

Acțiunile principale și întrebările preliminare

25 Prin două notificări distincte, Agenzia Dogane – Ufficio Dogane di Trento a comunicat Fendt faptul că nu a efectuat plata impozitului prevăzut la articolul 62 primul paragraf din Decretul-lege nr. 504/95 pe consumul de ulei lubrifiant aferent anului 2004.

26 Acțiunile formulate de către Fendt împotriva acestor înscrisuri au fost respinse de Commissione tributaria provinciale di Trento. Potrivit acestei instanțe, produsele energetice, altele decât cele utilizabile drept carburant sau combustibil de încălzire, nu intră în domeniul de aplicare limitat al Directivei 2003/96. Regimul de impozitare a celorlalte produse, printre care figurează și uleiurile minerale, ar fi, așadar, în totalitate stabilit prin articolul 62 primul paragraf din Decretul-lege 504/95. În această privință, directiva menționată anterior ar fi introdus o inovație, permițând statelor membre să prevadă un sistem de impunere autonom pentru uleiurile lubrifiante.

27 Sesizată în apel, Commissione tributaria di secondo grado di Trento susține în decizia de trimitere că, spre deosebire de ceea ce pretind autoritățile vamale competente, Directiva 2003/96 nu autorizează expres statele membre să prevadă impunerea produselor utilizate în alt scop decât drept carburant sau combustibil de încălzire. Cu toate acestea, ar rezulta atât din Hotărârea Comisia/Italia, citată

anterior, cât și din rațiunea existenței acestei directive și din obiectivul urmărit de aceasta că uleiurile care nu sunt utilizate drept carburant sau combustibil de încălzire sunt excluse de la regimul comunitar de impozitare.

28 În aceste condiții, Commissione tributaria di secondo grado di Trento a hotărât, în cele două cauze cu care este sesizată, să suspende judecata și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară, care este redactată în termeni identici în fiecare dintre acestea:

„[E]ste [compatibil] cu Directiva 2003/96 regimul fiscal prevăzut la articolul 62 din Decretul-lege nr. 504/95[?]"

29 Prin Ordonanța președintelui Curții din 10 mai 2006, cauzele C-145/06 și C-146/06 au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

30 Astfel cum susține Comisia în mod întemeiat, Curtea nu are competența, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 234 CE, să se pronunțe asupra compatibilității dispozițiilor naționale cu dreptul comunitar. Curtea este totuși competentă să furnizeze instanței naționale toate elementele de interpretare proprii acestui drept care pot să îi permită să aprecieze această compatibilitate în vederea judecării cauzei cu care este sesizată (a se vedea în special Hotărârea din 10 iunie 1999, Braathens, C-346/97, Rec., p. I-3419, punctul 14).

31 În aceste condiții, întrebarea adresată Curții trebuie să fie înțeleasă în sensul că instanța de trimitere urmărește, în esență, să se stabilească dacă Directiva 2003/96 se opune unei legislații naționale, precum cea în litigiu în acțiunile principale, care prevede perceperea unui impozit pe consumul de uleiuri lubrifiante atunci când acestea sunt destinate utilizării, puse în vânzare sau folosite în alte scopuri decât acelea de carburant sau combustibil de încălzire.

32 În această privință, trebuie subliniat că, potrivit articolului 1 din Directiva 2003/96, statele membre au obligația să impoziteze produsele energetice în conformitate cu această directivă, care vizează, astfel cum rezultă din considerentele (2) și (3), impunerea unui nivel minim de impozitare pentru majoritatea produselor energetice.

33 În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (b) coroborat cu alineatul (5) al aceluiași articol din Directiva 2003/96, produsele incluse la poziția NC 2710, adică în special uleiurile lubrifiante, sunt produse energetice în sensul acestei directive.

34 Cu toate acestea, rezultă din dispozițiile articolului 2 alineatul (4) litera (b) prima liniuță din directiva menționată anterior că aceasta „nu se aplică" produselor energetice destinate utilizării în alte scopuri decât drept carburant sau combustibil de încălzire.

35 Potrivit considerentului (22) al Directivei 2003/96, produsele energetice trebuie supuse în principal unui cadru comunitar atunci când sunt utilizate drept combustibil pentru încălzire sau drept carburant și este, prin urmare, inerentă naturii și logicii fiscalității excluderea din sfera de aplicare a acestui cadru a produselor energetice utilizate altfel decât drept carburant sau combustibil de încălzire.

36 În această privință, trebuie observat că, spre deosebire de articolul 8 alineatul (1) litera (a) din Directiva 92/81, care prevedea că statele membre trebuiau să exonereze uleiurile minerale utilizate altfel decât drept carburant sau combustibil de încălzire, articolul 14 din Directiva 2003/96, care conține în mod limitativ exonerările obligatorii impuse acestor state, nu menționează produsele energetice utilizate altfel decât drept carburant sau combustibil de încălzire. De asemenea, nici articolul 15, nici articolul 16 din această din urmă directivă, care prevăd anumite exonerări facultative pentru statele membre, nu vizează astfel de produse.

37 Astfel cum a precizat, în esență, avocatul general la punctul 37 din concluzii, rezultă că, deși uleiurile minerale utilizate altfel decât drept combustibil de încălzire sau carburant intrau în domeniul de aplicare al Directivei 92/81, aceste produse fiind, astfel cum Curtea s-a pronunțat la punctele 30 și 33 din Hotărârea Comisia/Italia, citată anterior, exonerate în mod obligatoriu de la acciza armonizată, legiuitorul comunitar, cu ocazia adoptării Directivei 2003/96, a înțeles să modifice acest regim, excluzând astfel de produse din domeniul de aplicare al acestei din urmă directive, ceea ce Fendt a admis în cele din urmă în timpul ședinței de judecată.

38 Astfel cum subliniază guvernele italian și cipriot, precum și Comisia, rezultă că, începând cu 1 ianuarie 2004, dată începând de la care Directiva 2003/96 a abrogat, potrivit articolului 30 din aceasta, Directiva 92/81, statele membre sunt competente să taxeze produsele energetice, precum uleiurile lubrifiante, utilizate altfel decât drept carburant sau combustibil de încălzire.

39 În ședința de judecată, Fendt a susținut totuși că numai acele dispoziții ale Directivei 92/81 care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/96 pot fi abrogate prin aceasta. În consecință, având în vedere că această din urmă directivă se aplică în exclusivitate produselor energetice utilizate drept carburant sau drept combustibil pentru încălzire, dispozițiile Directivei 92/81 care, potrivit articolului 8 alineatul (1) litera (a), se referă la produsele energetice utilizate altfel decât drept carburant sau drept combustibil pentru încălzire nu ar fi abrogate prin Directiva 2003/96 și, drept

urmare, ar fi încă în vigoare. Această interpretare ar fi confirmată de obiectivul urmărit de Directiva 2003/96. Astfel, urmărind să contribuie la atingerea obiectivelor asumate prin Protocolul Kyoto, aceasta nu ar putea să reintroducă posibilitatea impozitării de către statele membre a produselor energetice utilizate altfel decât drept carburant sau drept combustibil pentru încălzire atâta vreme cât acestea nu constituie o sursă de poluare.

40 Această motivare trebuie respinsă. Astfel, articolul 30 din Directiva 2003/96 prevede, în termeni redactaţi într-un mod lipsit de orice ambiguitate, că Directiva 92/81 se abrogă cu începere de la 31 decembrie 2003. Drept urmare, nici împrejurarea că domeniul de aplicare al acestei din urmă directive este diferit de cel al Directivei 2003/96, nici obiectivul urmărit de aceasta nu ar putea justifica, fără a modifica în mod radical domeniul articolului 30 menţionat anterior, contrar intenţiei clar exprimate a legiuitorului comunitar, ca acest articol să fie interpretat în sensul că anumite prevederi din Directiva 92/81 ar fi încă în vigoare.

41 Cu toate acestea, deşi statele membre sunt competente să impoziteze produsele energetice, precum uleiurile lubrifiante, utilizate altfel decât drept carburant sau drept combustibil pentru încălzire, acestea trebuie să îşi exercite competenţele în acest domeniu respectând dreptul comunitar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 1995, Schumacker, C-279/93, Rec., p. I-225, punctul 21, şi Hotărârea din 29 martie 2007, Rewe Zentralfinanz, C-347/04, Rep., p. I-2647, punctul 21 şi jurisprudenţa citată).

42 În mod special, astfel cum pe bună dreptate au susţinut guvernul cipriot şi Comisia, statele membre trebuie să respecte în această privinţă nu numai prevederile Tratatului CE, în special articolul 25 CE şi articolul 90 CE, ci şi dispoziţiile articolului 3 alineatul (3) primul paragraf din Directiva 92/12.

43 Într-adevăr, chiar dacă uleiurile lubrifiante utilizate altfel decât drept combustibil pentru încălzire sau drept carburant intră în domeniul definiției noțiunii „produse energetice" în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2003/96, acestea sunt excluse expres din sfera de aplicare a acestei directive de alineatul (4) litera (b) prima liniuță al aceluiași articol și, drept urmare, nu li se aplică regimul accizei armonizate.

44 În aceste condiții, trebuie constatat că uleiurile lubrifiante respective, care nu sunt supuse accizei armonizate, reprezintă produse altele decât cele vizate la articolul 3 alineatul (1) prima liniuță din Directiva 92/12 (a se vedea în acest sens Hotărârea Braathens, citată anterior, punctele 24 și 25, precum și Hotărârea Comisia/Italia, punctele 31 și 33), astfel că, potrivit alineatului (3) primul paragraf al acestui articol, statele membre își păstrează dreptul de a introduce sau a menține taxe percepute asupra acestor produse, cu condiția ca acestea să nu determine îndeplinirea unor formalități legate de trecerea frontierei în cadrul schimburilor comerciale dintre statele membre.

45 Având în vedere considerentele ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că Directiva 2003/96 trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei legislații naționale, precum cea în litigiu în acțiunile principale, care prevede perceperea unui impozit pe consumul de uleiuri lubrifiante atunci când acestea sunt destinate folosirii, puse în vânzare sau utilizate altfel decât drept carburant sau drept combustibil pentru încălzire.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice şi a electricităţii, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/75/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei legislaţii naţionale, precum cea în litigiu în acţiunile principale, care prevede perceperea unui impozit pe consumul de uleiuri lubrifiante atunci când acestea sunt destinate folosirii, puse în vânzare sau utilizate altfel decât drept carburant sau drept combustibil pentru încălzire.

Semnături